

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

Μεγάλην ἀνάγκην θὰ ἔχωμεν εἰς τὸ ἑξῆς νέου ὑπουργείου ἐπὶ τῶν ἀκαθαρσιῶν, τὸ δόποῖον καὶ πρέπει νὰ δίδηται πάντοτε εἰς τὸν κ. Παπαμιχαλόπουλον ώς εἰδικόν. Τοῦ αὐτοῦ ὑπουργείου Τμηματάρχην ἐπὶ τῶν ἀναθυμιάσεων τὸν κ. Γονίδην, ώς μὴ εἰδικόν.

Τῷ προχθεσινδόν «Βενικὸν Πνεῦμα ἀνήγγελλεν ἐν τῇ τελευταίᾳ Ὡρᾳ του δτι «ταραχαὶ ἔερράγησαν ἐν 'Ροζάρρῳ». Περιμένομεν καμμίαν ἑσπέραν νὰ μᾶς ἀναγγείλῃ δτι ταραχαὶ ἔερράγησαν παρὰ τῇ κυρίᾳ 'Ροζοῦ.

Ο κ. Παπαμιχαλόπουλος παρὰ τῇ ὑπὸ Λεκατσᾶ παραστάσει τοῦ 'Δμπλέτου, ἔξετίμησε πολὺ τὴν τέχνην τοῦ 'Δγγλοέλληνος ἡθοποιοῦ. 'Ιδιας, καθὼς διεβεβαίου τοὺς περὶ αὐτὸν, ἰθαύμασε τὰς λεπτότητας τῆς ἀγγλικῆς ἀπαγγελίας.

Μὲ τὴν λειψυδρίαν πάσχομεν καὶ ἀληθῆ λειψυδρίαν κατ' αὐτάς ὁ κ. Τρικούπης κυνηγᾷ εἰς Βάρην κεφαλάδες καὶ ῥευματισμούς· δ κ. Κουμουνδοῦρος μὴ κατορθώσας νὰ ὀνομασθῇ οὔτε Φαληρεὺς, οὔτε Θεμιστοκλῆς, ἀρκεῖται πρὸς τὸ παρόν εἰς τὸ ποδαλγός. Ο κ. Δελιγιάννης, παραλεῖθων μάγειρον, ὑπηρέτας καὶ δσα ἄλλα τοῦ χρειάζονται ὅργανα παραπλέει μακάριος ἐπὶ ιστιοφόρου τὸν Εύδοϊκόν. Ο κ. 'Αθανασιάδης κάπου καὶ αὐτὸς ὑπῆγε, πηγαίνει ἢ θὰ ὑπάγῃ. Μόνος δ κ. Παπαμιχαλόπουλος ἔξακολουθεῖ πατρικῶς νὰ κυβερνᾷ τὸν τόπον καὶ νὰ κυβερνᾶται.

Δὲν γνωρίζομεν πολὺν σχέσιν δύναται νὰ ἔχῃ ἡ ἐπικρατοῦσα ἐπιδημία μετὰ τοῦ λεγομένου ἡμικόσμου· ἀλλὰ καὶ αὐτάς αἱ ἐφ' ἀμαξῶν περιδιαβάζουσαι λορέται ἐπολλαπλασιάσθησαν.

Ο κ. Α. δστις βλέπει πολὺ καλὰ ἀφοῦ εἰς τὸν περίπατόν του εἶδε κάμποσας ἀπὸ τὰς ἀνυπόπτους,

— Περίεργον, λέγει, εἰς ἄλλους τόπους τὰς ἀναγνωρίζεις κάνεις ἀπὸ τὴν καλλονὴν τους, ἔδω τὸ ἐναντίον ἀπὸ τὴν ἀσχημιά τους. «Ολα ἔδω ἀνάποδα!

Δικαίως, εἶχομεν ἐκπλαγῆ ἀπαντες μὲ τὴν πρωτοφανῆ πρὸς τὴν 'Ελλάδα ἀφοσίωσιν καὶ ἀγάπην ἢν τηλεγραφικῶς ὑπέδειξαν οἱ διάφοροι μουφτῆδες καὶ χοδζάδες τῶν καταληφέντων μερῶν. 'Αλλ' ὁ Μουφτῆς Φερσάλων μᾶς ἀπέλαλαξε τῆς ἐκπλήξεως αὐτῆς, τηλεγραφήσας πρὸς τὴν Κυβέρνησιν καὶ σύχηθεις τὴν διαιώνισιν αὐτῆς. Πατριωτικωτέραν εὐχὴν δὲν ἦδονταν νὰ διατυπώσῃ ὁ Τούρκος μουφτῆς:

Συγκινητικώτατον τηλεγράφημα εἶναι καὶ τὸ ἑξῆς ἐκ Τρικάλων πρὸς τὴν σύνταξιν τῆς 'Εφημερίδος:

«'Υποδοχὴ Τρικάλων ἐνθουσιαστάτη ἀρχιερεῖς τέσσαρες χωρία συνέρρευσαν (εὐτύχημα ποῦ δὲν κατέρρευσαν) 'Ιουδαίων παιδές ἔβραϊστι ὑμνολογοῦντες, σχολεῖα ἐλληνοπαίδων κορασίων σγμαῖαι, ἀψίδες.»

Περίεργοι εἴμεθα νὰ μάθωμεν ἀν καὶ τὰ σχολεῖα συνέρρευσαν· περιεργότεροι δὲ ἀν καὶ τὰ κοράσια τῶν Τρικάλων εἶναι ἐλληνόπαιδες!

Οὐχ ἦττον ἔξαλλος εἶναι καὶ ἡ ἑξῆς πανοραματικὴ (— διότι δλα τὰ βλέπει —) παράγραφος τοῦ ἐκ Καρδίτσης ἀνταποκριτοῦ τῆς 'Εφημερίδος.

«Καὶ ἴδου ὁ Μητροπολίτης Λαρίσσης μὲ τὴν ἀρχιερατικὴν του στολὴν καὶ τὸν σταυρὸν ἀνὰ χεῖρας (ἀφεύκτως θὰ ἔχῃ τὸ δλιγάτερον τέσσαρας χεῖρας, διὰ νὰ κατορθώνῃ νὰ κρατῇ δλα αὐτὰ τὰ πράγματα), ἔχων δεξιὰ του τὸν ἐπίσκοπον Θαυμακοῦ, παρακολουθοῦντα τὴν κατάληψιν, ἀφ' ἣς ὁ στρατηγὸς ἀνεγάρησεν ἐκ Δομοκοῦ, κρατοῦντα τὸ Εύαγγελιον. ('Αληθής Θαυμακοῦ! διὰ νὰ κρατῇ τὸ Εὐαγγέλιον

ληπτον, μυστηριώδως ἐπεξειργασμένων, κρέμανται ώς ἀναθήματα ἐκεῖ κομβολόγια ἐξ ἡλέκτρου, ἐξ ἀρωματικῶν ξύλων, ἐκ τοῦ δένδρου εἰς δὲ ἐκάθησε κεκμηκώς δ Προφήτης, ἔχει εἶνε τὸ κομβολόγιον τοῦ κατακτητοῦ, δπερ οὔτος ἀνέμετρει λυσσῶν ἐκ τῆς ὀργῆς, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ναυμαχίας μεταξὺ τοῦ 'Οσμανικοῦ στόλου καὶ τῶν Αὐτοκρατορίκων τοῦ Βυζαντίου νικῶν, τὸ κομβολόγιον Σολιμάνου τοῦ μεγαλοπρεποῦς ἐκ σαπφείρου καὶ ἀδαμάντων ἀποτελούμενον, ἔκει τέλος εὑρίσκοντας τὰ κομβολόγια δλων τῶν ἐποχῶν, τῶν ὑπεραγίων φακίρων, τῶν τριάκοντα τριῶν Σουλτάνων. 'Εντὸς κιβωτιδίων ἀπαραμίλλου λαμπρότητος τηροῦνται αἱ κλεῖδες τοῦ Παραδείσου, τῶν δποίων δ κάτοχος μόνον δύναται νὰ ἡνε ὁ Καλίφη τῶν πιστῶν. Καὶ ἡ τοιαύτη πολυτέλεια ἔχει τι τὸ φοβίζον, τὸ πληκτικόν· νομίζει τις δτι τὰ ἀνοικτὰ παράθυρα δὲν διοχετεύουσι πλέον τὰς Βοσπορείας αὖρας, ἡ καρδία σου σφίγγει καὶ τὰ δάκρυα ἀνέρχονται εἰς τοὺς δφθαλμούς σου, χωρὶς νὰ γνωρίζῃς καὶ σὺ τὸ διατέ. Καὶ ἡ ἀτμοσφαῖρα νομίζεις δτι εἶνε ἔκει ώς μνημεῖον τοῦ παρελθόντος, ωσαντὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ τεμάχια ἀέρων, οὓς ἀνέπνευσαν οἱ προφῆται, οἱ φακίραι, οἱ Σουλτάνοι. 'Εν τῷ μέσῳ δ' δλων τούτων κηροστάται καὶ

κηροπήγια ἀναδίδουσι φῶς, καὶ τότε τὸ πορφυροῦ τῶν παραπτασμάτων, ἀντανακλώμενον εἰς τὸ πράσινον τῆς ὁροφῆς, εἰς τὸ λευκὸν τῆς κλίνης, εἰς τὸ πολύχρωμον τῶν σαλίων, εἰς τὸ χρυσοῦν, εἰς τὸν ἀργυροῦν, εἰς τὸν ἡλεκτροῦν, εἰς τὸν σάπφειρον, εἰς τὸν ἀδάμαντα, ἀπετέλει φωτεινὰ σημεῖα ὑποτρέμοντα συμμεμιγμένων χρωμάτων, ἐνῷ τὰ γόνατα παραλύουται πρὸ τοῦ θεάματος ἔκείνου, καὶ ἀκωνύπτεις εἰς προσκύνησιν, ὑπὸ μυστηριώδους ὡθούμενος δρμῆς.

Η δυστυχὴς Μάρθα, μετηνέχθη εἰς τὸν ἴδιατερον τοῦ τον κοιτῶνα τῆς Α. Μ. ὑπὸ τῶν ἀπαγωγέων της, οἵτινες ἀφοῦ ἀπεγύμνωσαν αὐτὴν δλοτελῶς, ἔρριψαν ἡμιθανῆ ἐπὶ τῆς κλίνης, καὶ λαβόντες τὰ ἐνδύματά της ἀπῆλθον, κλείσαντες ἀσφαλῶς τὴν θύραν.

Τὴν στιγμὴν ἔκείνην ἡκούσθησαν ἐν τῇ παρακειμένῃ αἰθούσῃ τὰ ἑξῆς:

— Δύριον τὸ ἐσπέρας, 'Οσμάν, πρέπει δλοις οἱ κατάδικοι ν' ἀναχωρήσωσι διὰ τὸ Ταΐρ, καὶ unction σκεπτόμεθα τι πρέπει νὰ τοὺς κάμωμεν.

— Δι ἐπιθυμίαι σου διαταγαῖ μου, ἀρχον τοῦ κόσμου. Ο 'Αναξ, καλογυκτίσας τὸν στρατηγόν του, ἤνοιξε τὴν

τόσα ἡμερονύκτια, ὡς νὰ ἔτο βεντάλια τὸ Εὔαγγέλιον) βα-
δίζουσι πρὸς τὴν ἀψίδα. Δεξιὰ του βαδίζει ιερεὺς κρατῶν
χρυσοκέντητον σημαίαν, ἀριστερῷ δὲ φουστανελοφόρος κρα-
τῶν τὴν σημαίαν τῶν συντεχνιῶν, αἵτινες συμβαδίζουσιν.
(Ἐδῶ πλέον τὰ χάνει κανεὶς, διότι δὲν καταλαμβάνει, τι-
νες οἱ βαδίζοντες καὶ τίνες οἱ συμβαδίζοντες). Προπορεύε-
ται αὐτῶν ὁ κλῆρος ἀπας, (τὸ δποῖον σημαίνει ὅτι ὁ Θρυ-
μακοῦ καὶ ὁ Ἰλαρίων δὲν εἶναι κλῆρος, ἵσως εἶναι λαχνοί,
ἔλαχον δηλαδὴ νὰ συμβαδίζουν ἐκεῖ) καὶ τὰ παιδία τῶν
σχολείων λευχειμονοῦντα ὅμοιοφόρφως (ἥγουν ἐφόρουν ἐνδε-
χρώματος λευκὰ), καὶ ἀπορρίψαντα τὸ φέσιον (ὅ ἐστι ἦσαν
ξεμάλλιαρα ὑπὸ καύσωνα 30 βαθμῶν, διότι δὲν μᾶς λέγει
μετὰ τὴν ἀπόρριψιν τοῦ φεσίου, τί σύστημα καλύμματος
ἐδέχθησαν).

‘Η μεταπολίτευσις μᾶς’ εἶχε δωρήσει τὴν Ἐθνοσωτήριον
10ην Ὀκτωβρίου· οἱ παπάδες τῶν καταληφθέντων μερῶν,
εὐκοιλιώτεροι εἰς τὰ ἐπίθετα, μᾶς κοπανίζουν εἰς τὰ τηλε-
γραφήματά των τὴν Κοσμοχαρμόσυνον ἡμέραν τῆς εἰσε-
λάσεως τοῦ στρατοῦ, ποῦ θὰ εἰπῇ ὅτι τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐ-
χάρησαν καὶ οἱ κάτοικοι τῶν Σονδουϊγείων νήσων μὲ τὸν
βασιλέα των Καλακάουαν, ὅστις καὶ θὰ ἔχόρευσε κομψότε-
ρον τὸ καρκάρ του μὲ τὰς βιενναλας παρθένους.

‘Η ἀκαθαρσία τῆς πόλεως κατὰ τὴν νέαν τῆς νόσου ἐπετασιν τόσον πολὺ ἐπετάθη, ὥστε καταντῷμεν νὰ πιστεύσωμεν ὅτι τὸ ἱατροσυγέδριον συνέστησεν εἰς τὰς ἀρχὰς τὴν ὁμοιοπαθητικὴν μέθοδον.

’Ιδού πῶς τελειόνει ἄρθρον τι ἐν τῷ Τηλεγράφῳ περὶ ἀγαθῆς διοικήσεως ἐν Ἑλλάδι μὲ τὴν ἐπιγραφὴν Θεμιστοκλῆς.

«Καὶ ἡμοὶ μέντοι γε οὕτως ἔδοξεν εἰκαστικῶς περὶ Τρι-

μερίου γράψας· τοῖς ἀρμοδιωτέροις δ' ἀπόκειται η ἀκριβεστέρα ἔρευνα.»

Παραλαβών οὖν ἐπ' ὅμιων τουτὸν τὸ Τριμέριον, ἀπελθε
εἰς Κέρκυραν, ἀγαθὴ Θεμιστόκλεις, τοῖς ἀρμοδιωτέροις δὲ
τοῦ Σωφρονιστηρίου ἀπόκειται ἡ ἀκριβεστέρα σου ἔρευνα.

Συνιστώμεν εἰς τὴν φιλομαθῆ νεολαίαν τὴν περὶ γερμανικῶν μαθημάτων ἀγγελίαν τοῦ Θ. Εὐγενιάδου, ἐκ τῶν κακλιτέρων καὶ μεθοδικωτέρων διδάσκαλων τῆς Γερμανίκης. Ο κ. Εὐγενιάδης ἀριθμεῖ ἡδη πλειάδα μαθητῶν καὶ μαθητριῶν του, διμιλούντων τὴν καὶ ἐν Γερμανίᾳ τόσου δισκόλως ἐκμανθανομένην γλῶσσαν. Διότι διδάσκει μετὰ πόθου καὶ μετ' αἰσθήματος, καὶ αἰχμαλωτίζει τὸν μαθητὴν εἰς τὰς καλλονὰς αὐτῆς. Διὰ τοῦτο μετὰ πεποιθήσεως τὸν συνιστώμιν εἰς πάντα θέλοντα νὰ γίνῃ κάτοχος δργάνου τόσης σοφίας καὶ ποιήσεως, οἶον είναι ἡ γλωσσα τοῦ Γκαϊτε καὶ τοῦ Καντίου.

ΚΑΡΑΜΕΛΑΙΣ.

“Ο Αγαθόπουλος ἔλαβεν ἐσχάτως ἐμπορικὴν θέσιν. Μίαν μετὰ μεσημέριαν παρουσιάζεται κάθιδρως εἰς τὸν κύριον του κατ-

- Μοῦ ἐδώκατε, λέγει, νὰ πάγω μίαν ἐπιστολήν.
- Ποῦ εἶναι ἡ ἀπάντησις;
- Ναὶ, ἀλλὰ δὲν μοῦ εἴπατε καὶ τὴν διεύθυνσιν.
- Καὶ δὲν τὴν ἔβλεπες ἐπὶ τοῦ φανέλλου;
- ^ὮΑ, Κύριε, τὸ ἀπόρροπον τῶν ἐπιστολῶν. . .

Θύραν τοῦ κοιτῶνος του ἢν ἐκλεισεν ἐπιμελῶς, καὶ ἐστάθη
ἐδίγα λεπτὰ πρὸ τῆς κλίνης.

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θαλάμου ἔκεινου τῆς φοβερᾶς πολυτελεῖας καὶ λαμπρότητος ἔκειτο ἐπὶ τῆς κλίνης ὥμιθανής καὶ ὄλογυμνος ἡ Ἀγγλίς ἔχουσα τὸν κόμην λελυμένην, τὰς ὑπὸ τὴν μασχάλην τριχώσεις χρυσίζουσας, τὸ λευκὸν ἔκεινο σῶμα μὲ τοὺς ὡς παραφυάδας μαστοὺς ἀναπαλλόμενον ὑπὸ τῆς ἐσωτερικῆς ταραχῆς, τοὺς γλουτοὺς λαμπυρίζοντας ὑπὸ τὸ φῶς τῶν κηρίων, τὸ στῆθος πρασινούμενον ὑπὸ τῶν ἀγτανακλάσεων τῆς ὁροφῆς, τοὺς πόδας πορφυροῦς ἐκ τοῦ χρώματος τῶν παραπετασμάτων, τὴν ἀναδιδομένην λεπτὴν δομὴν ἐκ τοῦ σώματος αὐτῆς. Πρὸ τοῦ θεάματος καὶ τῆς δομῆς τκύτης τὸ στῆθος τῆς Α. Μ. ἔξογκοῦτο, ἡ ἀναπνοὴ τοῦ καθίστατο ταχυτέρα, αἱ ἀναπάλσεις τοῦ λάρυγγος καταφανέστεραι, τὸ αἷμα τέλος αὐτοῦ ἀνήρχετο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του καὶ ἤρξατο ταχέως ἐκδυόμενος ἢ μᾶλλον καταξεσχίζων τὰ ἐνδύματα εἰς τὴν δομὴν τῶν κινήσεων αὐτοῦ. Τότε ἐγένετο πολύπλοκον σύμπλεγμα ἀνθρωπίνων σωμάτων τῆς Ἀγγλίδος οὐδαμῶς ἀντισταθείσης ἀτε λιποθύμου. Τὰ δὲ φῶτα ἔξηκολούθουν ἀπλέτως φωτίζοντα διότι ἡ Α. Μ. ἀπεῖχεται τὸ φῶς τὴν ἐσπέραν ἔκεινην διπλας οὐδὲν ἐκ τῶν

ἀποκρύφων καλλονῶν τῆς Ἀγγλίδος ἀποκρυβῆ τῶν ἀπλήστων καὶ λάγχων βλεψιάτων του.

• • • • • • • • • •
'Ητο 3 μ. μ. τῆς ἐπομένης ημέρας ἐνῷ ή Δ. Μ. ἀπεσύ-
ο τῶν ἀγκαλῶν τῆς Ἀγγλίδος. Μόλις δ' εἶχε παρέλθει
αρτον ὄρχες ἀφ' ἣς δ ἀναξ ἀπεγώρησε τοῦ ἴδιαιτέρου του
τῶνος καὶ οἱ τῆς Μάρθας ἀπαγωγεῖς ἔξωφυμησαν εἰς αβ-
ἀσκαρδαμικτὴν προσβλέποντες τὸ θῦμα τοῦ ἐπὶ τῆς γῆς
περισώπου τοῦ Περφύτου.

— Ξεύρεις, Χασάν, τὴν λυποῦμαί . . . τόσον ὥραια . . .
ἀλλὰ διατί δ κύριος τόσον ταχέως τὴν ἐθαρύνθη; δὲν τὴν
κρατοῦσε σ' τὸ χαρέμι . . .

— Τί κοιτάς καῦμένε ποῦ εἶσαι, θαρρεῖς δτι εὑρισκόμεθα
σ' τὰ χρόνια ἔκεινα . . . δὲν βλέπεις ποῦ οἱ προδόται καὶ
σ' αὐτὸ τὸ παλάτι ὑπάρχουνε. Ἐπειτα αὐτὴ εἶνε Ἰγγλέζα,
υπορεῖ τὸ πρᾶμα νὰ μαθευτῇ καὶ ὅλο τὸ γκιαουρλούκ
ῦστερα νάχουμε σ' τὸ κεφάλι μας . . .

— Μ' αὐτὴν ἀφοῦ τώρα μπατάτισε . . . δὲ θὰ δυσκολευθοῦμε πολύ.

— Ἀμφότεροι περιέσφιγξαν τὸν λαιμὸν τῆς Ἀγγλίδος.